

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **v právní věci žalobce: „X“, se sídlem: „X“, zast. JUDr. Františkem Nunvářem, advokátem, se sídlem: Šaffova 29, Polička, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24.7.2015, č.j. KrÚ 48764/2015/OŽPZ,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24.7.2015, č.j. KrÚ 48764/2015/OŽPZ se pro nezákonnost a vady řízení ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobců JUDr. Františka Nunváře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 29.4.2015, č.j. MUUO/14370/2015/ŽP/Ku/35, jímž tento správní orgán I. stupně jako příslušný vodoprávní úřad podle zák. č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně

některých zákonů, v platném znění (dále jen „vodní zákon“) uložil společnosti Správa a údržba silnic Pardubického kraje, tj. žalobci, podle ust. § 72 odst. 3 vodního zákona povinnost k odstranění nánosů v korytě vodního toku Tichá Orlice, usazených pod silničním mostem (ev. č. 360-009) na silnici č. II/360 u železniční zastávky Lanšperk (dále jen „most“ nebo „silniční most“), a to v termínu do 2 kalendářních měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaným rozhodnutím byl změněn pouze 1. odstavec tohoto rozhodnutí, když Městský úřad Ústí nad Orlicí byl označen nikoliv jako „vodoprávní úřad“, ale jako „příslušný povodňový orgán podle ust. § 77 odst. 2“ zákona o vodách. Ve zbytku pak bylo odvoláním napadené rozhodnutí, kterým byla uložena výše zmíněná povinnost žalobci, potvrzeno.

Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně uvedl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami, že se na něho „*nevztahuje povinnost odstraňovat usazeniny v korytu vodního toku pod mostem, neboť tuto povinnost vlastníkově stavby neukládá ust. § 52 vodního zákona*“. Dále žalovanému vytknul, že dle odůvodnění žalovaného rozhodnutí povinnost žalobce rozšířil, neboť žalobce má být povinen odstraňovat nánosy i v korytě vodního toku nad mostem a za ním. Tyto námitky uplatnil žalobce v části II. žaloby. V části III. žaloby uvedl nové skutečnosti, které v průběhu správního řízení nebyly obsaženy v jeho podáních, tj. žalobce nově tvrdil, že v případě ohybu přirozeného toku jsou břehy koryta zpevněny a regulovány na vnitřní hraně, v místě přirozeného zpomalení toku a ukládání sedimentů, opevněním svahu obkladem z přírodního kamene, který není součástí mostu, ani není ve vlastnictví Pardubického kraje, jedná se o vodní dílo, na druhé straně vnějšího oblouku vodního toku je nábrežní zeď sloužící k ochraně silnice. Poté v této části žaloby namítl, že most je ve vlastnictví Pardubického kraje, přičemž tuto námitku rozvinul pak v části VII. žaloby, kde poukázal na skutečnost, že vlastníkem mostu žalobce není a že mu tak nelze uložit povinnost stanovenou v § 52 odst. 1 vodního zákona. Žalobce je pouze správcem mostu, nemohl být tak účastníkem zmíněného správního řízení. V části IV. žaloby pak opětovně zopakoval svou námitku z části II. žaloby, tj. že není povinen odstraňovat usazeniny v korytu vodního toku „*nad mostem a za mostem*“. Navíc zopakoval svou námitku z odvolání o tom, že § 52 vodního zákona „*neukládá povinnost vlastníkově mostu odstraňovat usazeniny z koryta vodního toku pod mostem*“. V této části žaloby pak tuto námitku dále rozvinul vlastními úvahami o tom, že usazeniny před, pod a za mostem nevznikají existencí, fungováním nebo působením stavby mostu, ale přirozeným usazováním zpomaleného vodního toku ve vnitřní straně oblouku vodního toku meandru, který v pásnu inundačního pole činí šířkově přibližně 14 metru a před a za mostem pokračuje srpovitě v celém pásu vnitřního oblouku. Most má dvě pole, mostní opěry nejsou v korytu vodního toku, jsou na krajích mostu zabudovány do svahu na obou březích, v korytu vodního toku je z mostu tedy pouze jeho středový prostřední pilíř, se zahroceným čelem proti působení vodního proudu, který nemůže zpomalovat rychlost proudění vody a způsobovat naplaveniny před, pod a za mostem tak, jak se vytvářejí. U tohoto středového pilíře mostu se pouze tvoří sedimentační pole tvořené touto překážkou, jeho čištění žalobce „*nesporuje*“. Opětovně zdůraznil, že usazeniny v korytu vodního toku před, pod a za mostem nevznikají působením stavby mostu a nemůže tak být žalobci nad rámec zákona ukládána taková povinnost odstranění nánosů v korytě vodního toku. V části V. žaloby uvedl námitku, kterou neučinil předmětem svých podání ve správních řízeních, tj. tvrdil, že druhé pole mostu, kde vznikly nánosy, není určeno jako koryto vodního toku, ale jako záplavové území, neslouží tedy jako koryto vodního toku. Uložení takové povinnosti, tedy snížení dna inundačního pole vyžadující zvláštní odbornou způsobilost nebo použití speciální techniky, již nemůže být ukládána vlastníkově stavby. V části VI. žaloby tak zopakoval svou námitku z odvolání, tj. že

rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, když neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl svou argumentaci k žalobním bodům, setrval na svých závěrech z žalovaného rozhodnutí, vyjádřil se i k těm námitkám, které uplatnil žalobce nově v žalobě. K otázce vlastnických práv k předmětnému mostu uvedl, že žalobce vykonává na základě zřizovací listiny vymezená vlastnická práva Pardubického kraje, když v článku IV. zřizovací listiny je uveden jeden z hlavních účelů, pro který je žalobce zřízen: „zajištění údržby a opravy mostů“. Podle zřizovací listiny pak žalobce je oprávněn zastupovat Pardubický kraj v řízeních týkajících se správy svěřeného majetku. Z těchto ustanovení „*má žalovaný za to*“, že vlastnická práva ve věcech technických k mostům vykonává právě žalobce.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán jako „povodňový orgán“ dle ust. § 77 odst. 2 vodního zákona provedl ve dnech 16.4.2014 a 10.3.2015 povodňové prohlídky vodního toku Tichá Orlice, přičemž zjistil, že nánosy v korytě vodního toku Tichá Orlice byly v úseku před mostem a po proudu za mostem odtěženy správcem vodního toku, ale nánosy na pozemku parc. č. 559/2 v k.ú. Lanšperk „přímo pod konstrukcí mostu“, v korytě vodního toku, odstraněny nebyly a vyzval žalobce „*jako vlastníka stavby v korytě vodního toku (viz ust. § 52 vodního zákona)*“ k odstranění zbývajících nánosů pod mostem. Protože žalobce tyto výzvy nerealizoval, resp. neprovedl odstranění nánosů v korytě vodního toku na zmíněném místě, „*postupoval vodoprávní úřad v souladu s ust. § 72 odst. 3 vodního zákona*“ (srov. rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a uložil žalobci podle ust. § 72 odst. 3 vodního zákona odstranění nánosů v korytě vodního toku Tichá Orlice, usazených „*pod silničním mostem...*“. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, ve kterém zpochybnil zmíněnou povinnost uloženou mu rozhodnutím správního orgánu I. stupně, když tvrdil, že „*není subjektem, který je povinný odstraňovat usazeniny v korytě vodního toku pod silničním mostem*“. Tuto námitku v podstatě uvedl i v žalobě, když žalovaný pouze změnil způsob označení správního orgánu I. stupně a žalované rozhodnutí beze zbytku potvrdil. Krajský soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou ostatně vznesl žalobce i v odvolání. Žalovaný k této námitce uvedl, že toto rozhodnutí je vydáno povinnému subjektu, je v souladu s platnými předpisy a je věcně správné.

Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 3, správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobce v části VI. žaloby vytýká žalovanému, že jeho rozhodnutí neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž tvrdí, že správní orgán musí v řízení o odvolání uvést, jak se vyrovnal s návrhy účastníků, „*což v tomto případě nebylo*“. Žalobce však neuvedl, s jakým že to konkrétním návrhem žalobce se žalovaný nevypořádal, pouze v části II. namítl,

že žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce, že na něho se nevztahuje povinnost odstraňovat usazeniny v korytu vodního toku pod mostem, neboť tuto povinnost vlastníkoví stavby neukládá ust. § 52 vodního zákona. To pravda ale není.

Jednak je třeba ve shodě s žalovaným konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje všechny zákonné náležitosti (ostatně sám žalobce neuvedl, jaké konkrétní náležitosti v tomto rozhodnutí chybí), přičemž ve vztahu k rozhodnutí o odvolání, tedy k žalovanému rozhodnutí, je třeba konstatovat, že žalované rozhodnutí takovou vadou netrpí. S odvolací námitkou žalobce o tom, že on není povinen odstraňovat usazeniny v korytu vodního toku pod mostem, když tuto povinnost vlastníkoví stavby § 52 vodního zákona neukládá, se žalovaný vypořádal na straně 3 a 4 žalovaného rozhodnutí. Žalovaný přitom vycházel z výkladu provedeného Ministerstvem zemědělství dne 4.8.2004, ze kterého vyplývá, že vlastník stavby na vodním toku *„je povinen řešit problémy, které vzniknou následkem existence a fungování této stavby v korytě vodního toku při zachycování tzv. splávi, tedy plovoucích předmětů – např. listí, větví, kmenů, ale i odpadů různého druhu splavených do vodního toku, včetně usazenin, které fakticky zejména v souvislosti se zpomalením rychlosti proudění vodního toku, mohou na těchto stavbách vznikat, resp. se zachycovat.“* K tomu žalovaný dodal, že *„V projednávaném případě vznikly usazeniny v korytě vodního toku pod mostem a v korytě nad ním i pod ním s viditelným hřebenem za středním pilířem mostu. Z toho vyplývá, že usazeniny vznikly v souvislosti se zpomalením rychlosti proudění vodního toku způsobeným stavbou mostu. Podle vodního zákona ani podle jeho citovaného výkladu není vlastníku stavby stanovena povinnost odstraňovat sedimenty v korytě vodního toku před stavbou a za stavbou, i když tyto sedimenty vznikly působením stavby mostu.“* Z této části vyplývá odpověď na otázku, zda se žalovaný s touto námitkou vypořádal, tj. že tomu tak skutečně bylo. Zároveň z této části odůvodnění a z následující argumentace žalovaného za touto částí (srov. výše citovaná část žalovaného rozhodnutí) vyplývá závěr o nedůvodnosti žalobního bodu obsaženého v části II. a částečně i v části IV. žaloby ve vztahu k námitce žalobce, že totiž žalovaným rozhodnutím byla *„rozšířena povinnost žalobce“* oproti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť údajně dle tvrzení žalobce ten má být *„povinen odstraňovat nánosy i v korytě vodního toku nad mostem a za ním“*. To pravda není a z žalovaného rozhodnutí to nevyplývá, naopak lze z něj jasně seznat, že potvrzuje závěr správního orgánu I. stupně o uložení povinnosti žalobci odstranit nánosy nacházející se, resp. „usazené“ pod silničním mostem, nikoliv, jak tvrdí žalobce, *„nad mostem a za ním“*. Z výše citované části žalovaného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný pouze popsal způsob vzniku usazenin v korytě vodního toku, a to i *„pod mostem a v korytě nad ním, i pod ním“*, přičemž ze skutečnosti, že tyto usazeniny se vytvořily v korytě nejen pod mostem, vyplývá, že *„tyto usazeniny vznikly v souvislosti se zpomalením rychlosti proudění vodního toku způsobeným stavbou mostu“*. Ostatně poté žalovaný jednoznačně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že *„Odtěžit nánosy z koryta vodního toku na pozemku p.č. 559/2 v k.ú. Lanšperk, na kterém leží stavba mostu, je potom povinností odvolatele jako subjektu, který je pověřen hospodařením se stavbou mostu“*. Z této poslední citované věty tedy vyplývá nedůvodnost námitky žalobce zahrnující tvrzení, že mu nebyla uložena povinnost „odtěžit“ nánosy z koryta vodního toku pouze pod mostem.

V poslední citované větě však se skrývá základní pochybení žalovaného, totiž že je žalobce povinen splnit tuto uloženou mu povinnost *„jako subjekt, který je pověřen hospodařením se stavbou mostu“*. Platná právní úprava však možnost uložení povinnosti subjektu, který je *„pouze pověřen hospodařením se stavbou mostu“*, neumožňuje, protože tuto povinnost lze uložit pouze vlastníkům staveb a zařízení v korytech vodních toků.

Podle ust. § 52 odst. 1 vodního zákona vlastníci staveb a zařízení v korytech vodních toků jsou povinni odstraňovat předměty zachycené či ulpělé na těchto stavbách a zařízeních a nakládat s nimi podle zvláštního zákona. Podle ust. § 52 odst. 2 vodního zákona vlastníci staveb, které nejsou vodními díly, nebo zařízení v korytech vodních toků, popř. sousedících s nimi, jsou povinni ve veřejném zájmu dbát o jejich statickou bezpečnost a celkovou údržbu, aby neohrožovaly plynulý odtok povrchových vod, a zabezpečit je proti škodám způsobeným vodou a odchodem ledu. Pokud k narušení plynulého odtoku vod dojde v důsledku zanedbání péče o tyto stavby nebo zařízení, jsou jejich vlastníci povinni na své náklady provést nápravu a plynulý odtok vody plně obnovit; jinak je vodoprávní úřad oprávněn zajistit nápravu na náklady vlastníka; odpovědnost za škodu způsobenou zanedbáním povinné péče o stavbu nebo o zařízení v korytě vodního toku nebo s ním sousedící tím není dotčena.

Jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce byl zřízen jako příspěvková organizace dle zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Žalobce jako příspěvkovou organizaci tak zřídil územní samosprávný celek pro plnění svých úkolů, není pochyb o tom, že jedním z těchto úkolů je i zajišťování údržby a oprav mostu, jak ostatně potvrdil i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Vlastníkem zmíněného mostu však žalobce není, ostatně to vyplývá již z výše citované části žalovaného rozhodnutí, kdy žalovaný vyvozuje povinnost žalobce odtěžit nánosy z koryta vodního toku „pod mostem“ nikoliv z vlastnických práv k této stavbě, ale ze skutečnosti, že žalobce je „subjektem, který je pověřen hospodařením se stavbou mostu“. Ostatně žalovaný sám ve vyjádření potvrzuje, že vlastníkem mostu není žalobce, ale Pardubický kraj, když tvrdí, že „Krajský úřad však na rozdíl od žalobce zastává názor, že žalobce, resp. Pardubický kraj z titulu vlastníka stavby mostu povinnost odstraňovat usazeniny z koryta vodního toku má stanovenou ust. § 52 vodního zákona.“ Zmíněná povinnost podle vodního zákona tak byla uložena subjektu, kterému být uložena neměla, proto z tohoto důvodu vznikl důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Protože další žalobní body, resp. v nich námitky uvedené, mohou mít význam pro další rozhodování o uložení zmíněné povinnosti podle vodního zákona, krajský soud se dále vypořádá věcně i s těmito námitkami.

Předně je třeba uvést, že smyslem ust. § 72 odst. 3 vodního zákona je zajistit to, aby vlastníci pozemků, staveb a zařízení odstranili na výzvu povodňových orgánů předměty a zařízení, které mohou způsobit zhoršení odtokových poměrů, přičemž je třeba vycházet z ust. § 52 vodního zákona, ze kterého vyplývá, že každý vlastník stavby nebo jiného zařízení na vodním toku, resp. v jeho korytě, je povinen řešit problémy, které vzniknou následkem existence a fungování této stavby v korytě vodního toku. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem Ministerstva zemědělství České republiky ze dne 4.8.2004, č.j. 7776/2002-6020, ve kterém jsou tyto problémy příkladmo uvedeny tak, že se jedná o následek existence a fungování takové stavby v korytě vodního toku při zachycování „tzv. splávi, tedy plovoucích předmětů – např. listí, větví, kmenů, ale i odpadů různého druhu splavených do vodního toku, včetně usazenin, které fakticky, zejména v souvislosti se zpomalením rychlosti proudění vodního toku, mohou na těchto stavbách vznikat, resp. se zachycovat“. Z toho vyplývá, že se může jednat i o uložení povinnosti k odstranění „usazenin“, které se mohou nacházet i pod mostem v korytě řeky, jak tomu bylo v projednávané věci, ale vždy musí být prokázáno a spolehlivě zjištěno, že tyto usazeniny vznikly výlučně v souvislosti se zpomalením rychlosti proudění vodního toku v důsledku existence a fungování uvedené stavby, v daném případě

zmíněného mostu. K zanešení koryta vodního toku však nemusí dojít jen v souvislosti s existencí a fungováním zmíněné stavby v korytě vodního toku, ale v důsledku zanedbání údržby celého koryta před touto stavbou. Správu vodních toků zahrnujících péči o koryta vodních toků, tedy i odstraňování nánosů v korytech vodních toků, je stanovena správcům vodních toků (§ 47 vodního zákona). Pro stanovení povinnosti k odstranění usazenin nacházejících se v korytě vodního toku pod mostem bylo v daném případě rozhodné, zda k tomuto stavu opravdu došlo pouze následkem existence a fungování zmíněné stavby, tj. mostu v korytě vodního toku Tichá Orlice či nikoliv. K tomuto závěru chybí relevantní podklad, když pouhé vizuální zjištění při povodňové prohlídce nemůže samo o sobě bez dalšího vést k závěru, že tyto usazeniny vznikly pouze následkem existence a fungování této stavby v korytě vodního toku, když navíc, jak ostatně žalovaný uvedl, „*správce vodního toku odtěžil sedimenty v úseku před mostem a po proudu za mostem*“, čili usazeniny nacházející se pod mostem nemusely nutně vzniknout následkem existence a fungování zmíněného mostu v korytě vodního toku Tichá Orlice. K tomu by bylo třeba provést příslušné dokazování, v případě nutnosti třeba i za pomoci znaleckého posudku. Skutkový stav věci, který vzal správní orgán za základ žalovaného rozhodnutí, tak vyžaduje zásadní (zřejmě není vyloučeno, že i rozsáhlé) doplnění, jedná se tak o vadu řízení, která rovněž byla důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

Ke zbývajícím námitkám soud uvádí následující závěry:

Na rozdíl od námitek zpochybňujících to, že žalobci byla zmíněná povinnost uložena a že zmíněné usazeniny v korytu vodního toku nemusely vzniknout jen v souvislosti s funkcí mostu, které žalobce uplatnil již v průběhu správního řízení, zcela nově žalobce v části V. žaloby tvrdí, že druhé pole mostu nebylo a není určeno jako koryto vodního toku, ale jako záplavové území (neboli „inundace“) a dále v části III. žaloby uvádí novou argumentaci o tom, že břehy koryta vodního toku jsou vodním dílem, že mostní opěry do toku nezasahují, když v korytu vodního toku je pouze středový pilíř mostu. Jak vyplývá z podání žalobce učiněných v průběhu správního řízení, takové námitky vůbec žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil, jedná se zcela o nové skutečnosti, které žalobce mohl namítat v průběhu správního řízení před správním orgánem a pokud tak neučinil, tak v důsledku koncentrační zásady (§ 82 odst. 4 správního řádu) k takovým novým skutečnostem a námitkám nebyl povinen přihlížet ani odvolací orgán, a to tím spíše, když tyto skutečnosti a námitky žalobce neuvedl ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud nemůže nahrazovat činnost odvolacího orgánu a k takovým skutečnostem a námitkám nemohl přihlídnout, tedy jestliže zákon zde umožňuje koncentraci řízení, tedy když ukládá povinnost účinného uplatnění námitek ještě ve správním řízení, tak nelze připustit účinné uplatnění této námitky až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Dle konstantní soudní judikatury takový závěr platí pro daný případ, jelikož se jedná o skutečnosti či právní námitky, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, přičemž bez omezení může žalobce namítat pouze nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl (srov. rozsudky NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 5As 66/2006-100 a ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Z tohoto důvodu se krajský soud věcně těmito námitkami nemohl zabývat, neboť by již suploval činnost správních orgánů, přičemž žalobce nevyužil možnost uplatnit tyto skutečnosti a námitky ve správním řízení a nemůže se vzhledem k uvedené zásadě koncentrace správního řízení domáhat jejich posouzení až v soudním řízení.

Protože žaloba byla důvodná, musel krajský soud žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.), když v daném případě důvodem

pro zrušení žalovaného rozhodnutí byla nezákonnost a vada řízení (srov. argumentace soudu viz výše).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému, náklady řízení zahrnují zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a odměnu a paušální náhradu za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby), tedy 2×3.100 Kč a 2×300 Kč, celkem tedy 11. 228 Kč (§ 60 odst. 1 s.ř.s., § 3, 7, 9, 11, 12, 13, 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.)

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová